

պատարագին Քրիստոսի» (Հրց. 657), ինչպէս ղեւտական զոհերն ալ ճիշդ նոյնպէս «ստուեր» եւ «օրինակ» էին փրկչական զոհին՝ ըստ առաքելական բացատրութեան (Եբր. Ժ, 1. Բ, 5): Ուրեմն ուր ալ դառնանք, Հայոց մատաղին մէջ հին զոհերը կը գտնենք միշտ:

Գ. Եւ ոչ մեր միայն, այլ Հայոց միջին դարու օտար հակառակորդներն ալ կը տեսնէին զայս, եւ չէին վարանիր անոնց ուղղել իրենց կծու սլաքները: «Ի տօնս առնել մատաղ՝ ամբաստանին Հայք հրէաբար առնել», կ'ըսէ Միս. Գոշ, եւ փոխանակ ժխտելով՝ կը լռէ. լռութիւն՝ որ շատ բան կ'ըսէ մեզ (Արրտ. 1900, էջ 562): Ամբաստանիչներէդ մին էր յաճախ յիշեալն սուտ Դամասկացի՝ Ասորոց կողմանէ, որ մեր պատարագները կը սահմանէ նախատական լեզուով մը՝ «ըստ օրինացն Հրէից զարշելի զոհս» (Լոյս, 1905, էջ 1114). եւ մեր հրէամիտ հարց պատասխանելով՝ կ'ըսէ. «Եթէ օրինակ Քրիստոսի մատուցանես զնա (զառն), ստես. զի ոչ կարօտիս օրինակի, զի ճշմարտութիւնն պատրաստ է». այս ինքն զՔրիստոս իսկ ունինք: Ապա պնդելով զատկական զոհիս անտեղութեան եւ աւետարանին հետ անհաշտութեան վրայ, կը յարէ. «Եթէ զե-